

Sy-li spëwał,
Pilnje dżëłal,
Strowja ée
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Prëz spař mërny
Čerstwosé da.

Njeh ty spëwaš,
Swérnje dżëłaš
Wšëdne dny;
Dżëń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrëw ée!

F.

Szerbske njedzelske łopjena.

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlëtńu pšchedpłatu 40 np. dostacž.

Palmarum.

Sach. 9, 8.—12.

Dženšnišcha njedzela ƙu durje do čzičeho tydženja. Sczenje wopišuje jeho sacžehnjenje do kralowsteho města. Ale to wyštaze Hofianna wobroczi ƙo bóršy do „šchizuj jeho, šchizuj jeho!“ Se stareho testamenta je nam to wëščerške ƙłowo na dženšnišchu njedzëlu poštajene. My ƙłyšchimy, šchtož je ƙo mało dnjow do jeho šchizowania dopjelniło. Ale tón našch kral, jako ƙajki ƙo wón pšchipowjeda, je ƙo wón šczinił pšches ƙwoje čzerpjenje, a Sacharja jeho widzi, ƙak wón pšchindže, ƙwój lud wot njepšhecželow wumóz a jemu mër pšchinješcz.

„Zionje, hlaj, twój kral pšchindže t tebi!“

1. Wot Boha tebi pšklany.
2. S krašnym darom mëra.
3. So by ƙwoje kralestwo poštajil po wšëm ƙwëcze.

1. Wot Boha pšklany pšchindže kral do Ziona. (Scht. 8. 9.) Tele ƙłowa nam šjewja, so bëšche čzaš čžëšnosče. Lud drje bëšche w Sacharjomym čzaku i wjetšeho džëla ƙo i Babylonsteho jaštwa wróczil, ale njepšhestawaze nadpadny ƙušodnych ludow tyšchachu kraj a jeho wobydlerjow. Duž chze ƙo tón Anjes ƙam nastajicz t šakitanju ƙwojeho luda, pšchetož wón je jich hubjenstwo „je ƙwojimaj woczomaj widzil“. A jako teho, kiž wumozenje pšchinješke, lubi krala, kiž budže prawny pomocnik a nad kotrehož pšchindženjom móže ƙo lud šwješelicž.

A w Ahrystuku je ƙo to ƙlubjenje dopjelniło. W nim je ƙebi Bóh tón Anjes twjerdy hród a wëšte

lëhwo sa ƙwój lud šczinił pšhecžiwno wšchitkim njepšhecžëlam. A wón ƙo nam prëduje lëto wot lëta jako našch pomocnik. Nëtko ƙo nam sašo w šchizuj teho Anjesa pšched woczzi staji, ƙak je našch Bóh sa naš to najwjetšche čzinił. Bóšnjajesch ty, šchto je tebi i tym wobradžene a ƙy ty hotowy, jemu jako kralej nad ƙwojej wutrobu a žiwjenjom ƙnježicz dacž?

2. A my njedhrbjeli jo hinał móz, hdyž ƙebi prajicz damy, šchto my jako čzi jeho wot njeho dostanjemy. Tón Anjes, našch njebjeski kral, pšchindže t nam i krašnym darom ƙwojeho mëra. Jako mërny ƙo nam wopišuje. (Scht. 9.) Niž na wójnstim konju, ale škoczëczu mëra, niž je ƙwëtnej mozu wuhotowany, ale w ponižnosčzi a nistoscčzi wón pšchindže. A škut mëra dyrbi ƙo wufonječ mjes jeho ludom. „Wojerška tšëłba dyrbi rošlamana bycz.“ (Scht. 11.) Deczi dyrbja pušchčzeni bycz. Wšchemu jaštwa dyrbi ƙo pšches mërneho šërschtu konz šczinicž. A pšchicžina wufwobodženja je kraj ƙłuba t. r. tam tón pšches kraj ƙłuba šašyglowany ƙłub Boži se ƙwojim ludom, kiž ƙo wot teho Anjesa ženje njëlamje a po kotrymž ƙo pšchëzo sašo ƙmili.

ƙak zyle hinaschi pał hacž tam we ƙłowje ƙlubjenja šteji mërny kral Ješuf Ahrystuf pšched nami! Niž pšches šwonkowne dopjeljenje we ƙwojim nutšczëhnjenju na mlodym wóšle, ale wón je ƙo woprowdže mërny šërschta sa tyč ƙwojich šczinił. Wëšo wójny tež hišče mjes šchëščizjanami tónz njeje, powšchitowny mër na šemi hiščežë daloko leži. Ale mër we wyschšim frošymjenju je ƙo nam pšches Ahrystufa dostał, mër wot hrëchow wumozëneje

wutrobny. Bjes wumóžnika bychmy jeczi byli w jamje bjes wody. (Scht. 11.) Žana ruka ſo nam njeby ſkicžala, naſ ſ hlubiny wuczahnyč. Nětko pať je wón ſwoju ſbóžnikowſtu ruku wupſcheſtrěl, naſ poſbėhnyč. Wón je měr ſčinił pſches ſwoju krej. Haj na ſchizju je wón, pſchi kotrehož narodže njebjeske byly „měr na ſemi“ ſpėwachu, měr ſčinił.

3. Jako kral ſo wón pſchpowjedzi. Jako tajki dyrbi kraleſtvo mēc. Teho dla ſlyſchimy: Twój kral pſchindže.

Scht. 10. Džowzy Zionſkej ſo pſchindženje krala wėſchczi. Ale dale Iſraela budže jeho kraleſtvo doſahacž. Bohanjo wot morja hačž k morju, wot Euphrata hačž k kónzej ſwėta dyrbja jemu poddani byč. Wulke tole ſłowo wėſchcženja, wjetſche hiſcže jeho dopjeljenje. Prėdowanje mėra w nim je ſo won njeſlo do wſcheho ſwėta.

Hdyž naſchu wutrobu poſbėhuje tole pohladanje na wulkoſčž Anjeſoweho kraleſtwa, tola to najwažniſche ſabycž njeſmėny — mjenujzy ſebi na to pomyllicž, ſo my temu Anjeſej jako ſwėrne ſtawy w jeho kraleſtwje pſchiſlyſchamy. Na to dopomnja naſ kónz tekſta: Dha wobrocžje ſo nětk k temu twjerdemu mėſtu.

A njemu, kiž chze tym ſwojim twjerdžiſna a hrėd byč, dyrbja ſo wſchitzy wobrocžicž. Žola njeho žadyu jaty podarmo na wuſwobodženje njecžaka a wot njeho dyrbi ſo kóždemu dwójzy ſbože a žohnowanje doſtač.

Šny ty wopravdže pſches njeho ſwobodny? Nje-dyrbiſch wjele bóle proſnyč: „D ty pſchelamarjo wſchitkich ſwjaſtow!“ Ale ty njetrjebaſch jako jaty ſadwėlowacž, pſchetož tón Anjeſ móže tebje wot teho wſcheho wuſwobodžicž.

Temu kralej poddajmy ſo ſaſo ſ žylej wutrobu. Hdyž chze naſ wot Boha nam póſłany ſ darom mėra wobdaricž, chzemy ſo jemu džakni ſ nowa ſlubicž, ſo bychmy w žiwjenju a wumrjeczu jeho byli a woſtali. Hamjen.

Pſches jehnjo wumóženy.

Na rjanej ſtarej žyrtwi we Wardenje nad rėku Ruhr namaka ſo wyſoko pod tſėchu mjes druhimi kamjenjemi kamjentne jehnjo wudypane. Tam, hdžež ſo ta wowzła namaka, ſedžeſche junu kryjeť pſchi ſwojim džele, ale pomjaſ, kiž jeho korb džeržeſche, ſo roſtorže, a wón padže hluboſo dele. Pſchi žyrtwi ležeſche wjele kamjenjom, dokelž ſo wonkach a nutſkach wſchelake twarjeſche, tať ſo ſo wbohi dyrbjeſche roſraſnyč. Tola tamny kryjeť ſtany čizny, ani porſt njebė jemu roſbity. Šcho dha je jemu na ſpodžitwne waſchnje žiwjenje ſdzeržalo? Mjes kamjenjemi paſeſche jehnjo a pytaſche a ſłobaſche ſebi ſtwjelcžka, kiž tam a ſem rojčechu. Na tuto jehnjo padže kryjeť mjehſto, ale wbohe ſwėrjatko bu žyle rosmjecžene. Teho ſmjercž tamnemu pať žiwjenje ſdzerža. Š hutej wutrobu póſnatwaſche to tón kryjeť a džakowny ſa ſpodžitwne ſaſhowanje da wón to jehnjo do kamjenja wudypacž a tam wyſoko horlach pſchi žyrtwonej tſėſche ſamurjowacž. — Eroſymieſch tež, mój lubny bratje, moja luba ſotra, kajtu wažnoſčž tuto ſpodžitwne ſdzerženje žiwjenja tež ſa tebje a ſa mnje ma? Šnajeſch hlubinu, do kotrejež ſu naſche hrėchi naſ čiznyly, a to jehnjo, kotrež je naſ pſched ſkaženjom ſdzeržalo, dokelž je ſo pſches naſch pad moricž dało? — Čizhi pjatť tebi na tajke praſchenje wotmołwa.

S. Žitawſki.

Sa čizhi pjatk.

Džeň byſow duſcha wita,
Hdžež kónu černjomu
Čzi, hlowa krawnje ſbita,
Sa wuſmėch ſtajichu;
Hdžež tebje ſchizjomachu
Na horje Golgatha,
Čže hrėbnje moricž dachu,
So hela ſawnyſta.

Mje njemolče, wy druſy,
Kiž macže lubo ſwėt
A kotrymž Šbóžnik zuſy
Se hižom wjele lėt;
Nječ w čizhej ſamotnoſczi
Šwój ſtyſť dženy wuſtoržu
A placžu w džakownoſczi
Wſchu luboſčž ſ luboſcžu.

Tu čizche plakam, flecžu,
Ból jeho ſačuwam;
Hdže widžu nuſu wjetſchu,
Kiž čzerpi Šbóžnik tam?
Wón ſčerpnje polny ſmėcha
Se ſmjercžu bėdži ſo
A nima tola hrėcha
To Bože jehnjatko.

Šcho bjes byſow mohl ſtupicž
Šso pod ſchiz Šbóžnika
A jeho widžecž wupicž
Khelch hórki wot Wóřa?
Šsyn Boži lubowany,
Kiž ſama luboſčž je,
Tón njeſe naſche rany
A naſche poklecže!

Hdyž ſmjercž ſo hižom mėri
Na tebje, Šbóžniko,
Čže hiſcže luboſčž čžeri,
A nam ſložicž woblicžo:
Čhzeſch, prjedy hačž tu haſnje
Čzi wócžko we ſmjerczi,
So wofſchewil by čaſnje
Naſ troſcht twój njebjeski.

Duž, Khrtyſcže, rėčž k tym ſwojim,
Rót ſwjaty wotewť ty;
Šlej, tu pod ſchizjom twojim
Wny placžo ſtejimy.
Nječ poſlednje te ſłowa,
Kiž rjekny pſched ſmjercžu,
Nam ſe ſwėtneho doła
Pucž k paradizej ſu!

K. A. Fiedler.

Mandželſtwolamar a Boža martra.

Nėtajka mandželſta mėjeſche ſ mlodym muſſkim hrėſchny wobſhad. Hižom dawno bėſche jej ſwėdomnje dla teho poroſki čžiniło, ale ſta žadoſčž jejneje wutrobny wjedžiſche tele poroſki pſchego ſaſo ſmėrowacž. Žalo pať čhzyſche tamny mlody muž ju jedyn wjecžor ſ nowa wopytacž, wuhlada wón pſchi ſaſtupje dó- iſtwny na ſchpundowanju wulki wobras ležo, kotryž ſchizjowaneho

Rhrystuša pschedstajesche. Wón so stróži, pschetož wón njemóžesche dó jstwy dóncz, bjes teho so njeby na wobras stupicz dyrbjal. „Schto ma to rěfacz?“ wón se spodžiwaniom wuwola. „„Stupcže jeno na Božu martru!““ wona wotmolwi, „„dha nuts pschińdžecze.““ „Kajku hrósbnoscz mi tola pschizpivacze?“ wón i njełóchtom rjekny. „„Hrósbnoscz?““ so wona i khtnym hłóšom woprajcha, „„a tola šmój Wj a ja tak husto hižom bjes hrósbnoscze kschizowaneho i nohomaj teptaloj.““ — Tón hrěšnik bu wot tchle fłowow móžnje sapschijaty; wón widžesche hłubinu, do kotrejež běšche sapadnył. — Wobaj so swojeho njeduschneho žiwjenja wotrjeknyschtaj.

Tole činjach ja sa tebje! Schto činisch ty sa mnje?

Miklawšch Ludwig hrabja i Zinzendorf, kiž so 1700 w Draždzanach narodži a 1760 w Herrnhucze wumrije, běšche šaložeč evangelskeho abo Herrnhutskeho bratrowstwa. Wón je teho dla wjele pucžował, a to po Němzach, Dańskej, Ruskej, Franzowskej, Šendželskej, haj šamo po Amerizy, so by čłowške dušche ja Jesuša sahorjal a šobustawy sa evangelske bratrowstwo dobywał, je pak pschi tym tež wjele wuřměščenja a pschescžehanja wutracz dyrbjal.

Běšche to w léczje 1719, jako Zinzendorf na swojim pucžowanju do Nižosenskeje tež do Düsseldorfa pschińdže. Šdyž wón pschi tutej škladnoscz tamnišchu wobrasownju wopyta, jeho mjese wschěmi krašnymi wobrasami, kotrež tam widžesche, žadny tak móžnje w dušchi njeimašche, kaž drohotny wobras kschizowaneho, kotryž mějesche podpřimo: „Tole činjach ja sa tebje; schto činisch ty sa mnje?“ Na tule prascheń, wón pschi šebi rjekny, njebych tež wjele wotmolwič mohł; wón pak Šbóžnika prošesche, so by jeho i mozu do šjenocženštwja swojich čžerpjenjom storhnył, jeli jeho myšle do nich nochžyle. Zinzendorf pošdžišcho šam wo swojim pucžowanju takle psiche: „W swojim džewjatnatym léczje džěch do Nižosenskeje. Na žylym pucžowanju šacžuwach so wot šwěta wotčahowany. Wobstajne žedženje mojeje dušche běšche wschudže k Jesušej a wo jeho žohnowanje tež nad druhimi.“

Šošdžišcho pschińdže Zinzendorf ras do jeneho hosčženja w najchich Łužizach a namala tam tež Božu martru na ščěnje wišaj, tola wschón wobthad w tymle hosčženju běšche žyle šwětny, tak so lohko pošna, so je w tutym domje kschizowany drje na ščěnje widžecz, ale so wón we wutrobach njebydli. Schto wón teho dla ščěni? Bjes teho so to ludžo pytnychu, napiša wón nad Šbóžnikowym wobrasom na ščěnje hóstneje stwy tešame fłowa, kotrež běchu na jeho wutrobu tajki móžny šacžiščez činile: „Tole činjach ja sa tebje!“ a pod tónšamy wobras tu prascheń: „Schto činisch ty sa mnje?“ Šo někotrym čžagu so hosčženat a jeho žona tehle pišma dohladašchtaj. Wobaj hłuboko hnutaj na swojej koleni padnyschtaj a wuwolašchtaj: „Wóh pošohnuj teho muža, kotryž to namaj k šbožu napiša! Schtož hacž dotal hišcže nječinjachmoj, chžemoj nětko činicz.“ Wona i šebi ruzy na to šawdašchtaj, so chžetaj nowe žiwjenje šapocžecz a Rhrystušej we wschej šwěrnoscz i šlužicž. Schtož šlubischtaj, to wuwjedžeschtaj! Wona i buschtaj wot tuteje hodžiny šem druhaj čłowjekaj, a jeju žyle hospodaštwu bu wjele lépsche, dyžli prijedy běšche.

Ša někotre léta hrabja Zinzendorf šako psches tule wješ pucžowasche a pošasta tež psched tymšamym hosčženjom, so by do njeho šastupil. Hosčženat a jeho mandželska Zinzendorfa hižom psches wołno pošnašchtaj, běžeschtaj k njemu won, wjedžeschtaj jeho psched Božu martru, hžezž bě so to pišmo hišcže šdžeržalo, kotrež něhdy Zinzendorf tam napiša, šhwaleschtaj Šbóžnika wutrobnje

ša wumoženje šwojeju dušchow, a tež hrabja džakowasche so miloščiwemu Bohu nutrnje ša nashonjenje jeho hnadu. F.

Jesu, pomhaj!

Něhđže psched pošta létami bě šemjanški knjes w Šchlesyuskej žiwny, tón bě krajny radžiczel, ale tak njeschwarny a i hrěchami womasany, kaž bě to jeno čłowjekaj móžno: Wóh a wěčnoscz, šud a šatamanštwu bě jemu hłuposcz, hela šmėch; šemsch a Boža šlužba bě jemu hubjene šeklerštwu. Šswojej džěsczi, dvě lubošnej holecžy, chžyšche wón tež w tajkej njewěrje, abo kaž wón prajesche, w tajkej mudrosčzi woczahnyč. Wonej njedhbjeschej žaneho rošwucženja dostacz i Božeho fłowa ani wo Bohy; modlenje bě žyle šakafane. Šena teju holecžkow bě šydom, šarscha pak džewjecz lét štara. Macž tuteju džěscžow bě jara pobožna a šchescžijanska knjeni, wona šdychowasche a platasche w potajnym dla njeshescžijanskeho žiwjenja a šmyšlenja šwojeho mandželskeho. Tón njebėšche jara husto domach, ale mějesche šwoju šlužbu wobstaracz, a mějesche tak pak tu pak tam pucžowacz. Tutón čžag našozi pobožna macž k rošwucženju šwojeju džěscžow w bohabojošczi; wona powjedasche jimaj wo Bohy a wo Jesušu, našchim Šbóžniku. Šeje próža njebe podarmo: tej holecžy njeshapschijeschej jeno jara derje a lohko, ale ta wucžba dosta tež w nimaj žiwjenje: wonej wschitko w fłowach a škutkach našošchej, tak so šo šoždy džiwasche, kiž jeju rěczecž šlyšesche. Šan šo na to hnėwasche a pytasche wschitko šako poštorhacz psches wuřměščenje a žorty, ale wón i njespokojnosczu pošna, so šo jeho žorty njespodobachu a šo jeju wutrobom njejimachu. Wón dyrbjesche pschestacz, i Božim fłowom žortowacz; tola pak wotmyšli šebi, so chže šwojej holecžy pošdžišcho šam rošwucžicž a jimaj rošomnišche pošnacže dacž, hdyž budžetej bóle wotroščenej; nětko chže jimaj dacž hicž, dokelž štej hišcže jara mlodej a hłupej.

Še tymle čžagu bě tutón krajny radžiczel se žonu a i džěscžomaj na wopytanju pošla pschecželow. Šošdže wječor jědžichu domoj; a bě jara čžma. Duzy šwrocžichu. Nichtó we wošu njebu wobšchodženy, hacž krajny radžiczel: tón bě šebi ruku šlamał a hłowu šrašyl, a bě někotre šraščne rany dostał. Š hrosu a i bolosczu šawola wón, jako šwrocžichu: Jesu pomhaj! — Wschitzy plataschu, jako tajke njesbože šhonichu; a ta šydomlėtna džowczicžka džěšche se šylšami k naney: „Šlej, nano, nětko Jesuša wo pomož wołasch, wo kotrehož hewak njerodžišch. Wón budže či wěcže pomhacz; ale lubuj jeho nětko!“

Šan na to ničžo njewotmolwi, ale poštróži šo, a wša tajku džěscžowu rěcz k wutrobje. Domoj pschischedšchi pošklachu hnydom pošlasenka. Tón i hłowu wijesche, niz dla šlamaneje rufi, ale dla nabitych džerow do hłowy. Šlamana ruka bu šóršy šahojena, ale rany na hłowje nochžychu šacžicž, a nacžinichu šasenkej wjele próžy a šhoremu wulku boloscz. W šwojej šhorosčzi njemyšlesche wón na nikoho tak jara, jako na šwoju mlódschu džowczicžku a na jeje fłowa, a šhladowasche na nju i wěštej štrachocžiwosczu, tak čžasto hacž k njemu pschińdže. Š šylšy kulachu šo i jeho woczow, hdyž wona k njemu pschisstupi, šo jeho woprašawšchi, hacž nětko Šbóžnika lubuje. Pschi tajkej škladnoscz i wopschija wón ras šwoje džěcžo a šošesche je, prajizy: „Moje lube džěcžo, masch dha ty teho knjesa Jesuša tak lubo?“

„Šaj, nanko, ja mam jeho jara lubo.“

„Čžeho dla dha?“

„Wón ma naš wschitkič, a wošebje džěcži tak lubo.“

„Šak dha to wěšch?“

„Šena žona, kiž k macžeri pschithadža, hdyž ty domach nješy, je nam wo knjesu Jesušu powjedala; a macž je nam i jeho knihow wo nim čžitala.“

„Macz drje je tež tebi prajila, so dyrbišch so modlicz?“

„Haj, to je.“

„Modlišch dha so ty k Jesušeji?“

„Haj, nanko, kóždy džej.“

„Wo czo dha to prošyšch?“

„So by wón mi a tebi, maczeri a kotšiczy a wschittim ludžom hnadny byl a my so pschezo polěpschowali. Macz ma hižom teho knješa Jesuša jara lubo.“

Nan wołoscha swoje džěcžo a kasasche jemu, so by k swojej kotšje schlo. Wón pschemyšli, schtož bě jemu jeho džěcžo w nje-winje prajilo. „Ty so ženje njemodlišch“ (džěsche wón sam pschi žebi) „ani sam sa so, ani sa swoje džěcži; ty masch žměchi k modlitwu. A twoje džěcžo so modli, a je tak sbožowne psch swojej modlitwje. Je mi tuto džěcžo date k pokutnemu předarjeji? Chzesch mje, mój Božo, psches tuto džěcžo k žebi wrócizč? Ach, ja žym khodžil po puczu bjesbóžnych! Želi móžno, žmilny Božo, dha mi wodaj, a wobrocž mje!“

Kaseńk bě hižo něotre cžabny k thoremu pschihadžowal, ale k hlownu bě pschezo jenak daloko, wona njechasche sažicž; a kaseńk mēnjesche, jeli so skoro žicž njepócžnje, dha slě wupadnje. Khoreho nadpadže nětko hrosa, hdnyž na žmjercž a žud spomni. Přjedy bě so khrobolił a druhim prajil: „Eslabuschkojo maja jeno bojoscž psched žmjercžu, a žle žwědomnje cžini hrosu psched žudom; schtož je muž, dyrbi jato muž byčž, a sprawnny muž móže cžlowjekam a Bohu psched wocži stupicž.“ Nětko wón wjazy tak njemyšlesche a njerečesche. Hrosa bě na jeho woblicžu widžecž, a hdnyž schto wo žmjercži žłowo žytny, wudyrichu jemu wulke křepjele potu na cžolo. Žeho mandželska jeho žwěru w tutej khorošcži hladasche, njehrobli pak so, jeho wo něschto prashecž, ale modlesche so mjelcžo stajnje sa njeho.

Jene dopokdny pschiběža žydomlětna holecžka k nanaj a džěsche:

„Mój nanko, schto dha cžinišch?“

„Sa žym hišcže jara khory.“

„Mój nanko, mi je so tak rjenje wo tebi w nozy džalo.“

„Schto dha, moje džěcžo?“

„Božluchaj jeno, nanko! mi so džijesche, mój khodžachmój w naschej wulkej sahrodže wołoko, tam pod tymi rjanymi schtomami. Na jene dobo, skoro pschi kónzu haleje, padže ty na semju a bě cžiscže morny. Sa jara wołach. Nichtó mje njekšyšesche, nichtó w sahrodže njebě. Sa hišcže bóle wołach, tak jara hacž samožach: ach luby, luby Božo, najlubšchi Ešbóžniko, pomhaj mojemu nanaj! A na to wuhladach jara rjaneho a lubošneho muža, jeho woblicžo so blyšcžesche, a jeho drašta so žwěčesche rjenišcho hacž twój šloty přerscžej. Tón pschija mje sa ruku, wołoscha mje a džěsche: njepłacž, ja budu twojemu nanaj pomhacž. Sapšchimá jeho nětko sa ruku, a wón wotucži a sažo stanje. Sa pschijach hnydom twuju ruku a ty wocžini na to swojej wocži a bě sažo žywy a storny. — Ach, nanko, ty njewěrjšch, tak žym so nad tym swjěšeliła. Ty wěcže sažo wocžerstwišch, dokelž je so mi tak rjenje wo tebi džalo, a dokelž ma cže knjes Jesuž lubo.“

Nan saplakny k wjěšelosčžu nad swojim džěcžom. „Bóh požohnuj tebe, mój jandželto!“ džěsche wón, wopšchija swoje džěcžo a koschesche je; „jeliso mje Bóh sažo wustrowi, dha to cžini k luboscžu k tebi.“ A wón skhowa wschitte žłowa swojeho džěcžja wo swojej wutrobje a rozpomni je. Džěcžowy žón bě sa njeho wužitny k wucženju, domjedženju a k žwarjenju. Žo něotrych dnjach pšpła wón k duchownemu a da jeho prošycž, so by k njemu pschischol. To bě přeni krocž, so sa duchownym žadasche; hacž dotal njebě wo žaneho rožil. — „Ach, knježe“, witasche wón jeho, „ja mam přeni krocž žadanje, so k wami roščěžowacž. Sa žym khory, kaž widžicže, a lékařo mēnja, so žym straschnje khory; ja tež sam cžuju na swojim cžěle straschnoscž swojewe khorošcže: ja mam žple

hinasche sačucžja dhžli w stornych dnjach. Přjedy njesnajach žaneje bojoscže psched žmjercžu, a žmējach so nad wěčnosčžu; ach, nětko žym sačul, schto bojoscž je psched žmjercžu a wěčnosčžu. Sa njěšym chžyl so ženje modlicž; ach, hdny bych so jeno nětko modlicž mohł! Ale schtoha by mi moja modlitwa pomhala? Bóh by ju sa žorthy mēl, dokelž žym přjedy modlitwu sačžijnył. Prošč-cže wschat wy nětko sa mnje, luby knježe; waschu fromnu modlitwu Bóh tón Knjes wužyšchi.“

(Pschichodnje skoncženje.)

Wschelake k bliska a k daloka.

— Porjedženje. Mam běsche so wopacžna powjesč dostala, so pschi wotkhadnym pruhowanju na Budyškim gymnasiu žadny Šerb pódla byl njeje. Temu ma so snapschecžiwicž, so běsche přeni wschittich abiturientow A. Mürba k Wulkeho Dažina roženy Šerb, kiž je swoje pruhowanje k wulkej khwalbu wobstał, tak jo je so jemu 1. zensura dostala.

— Theologiske pruhowanja pschi Lipsčanskej universicže žu so skoncžile. Dwaj Šerbaj staj pruhowanje khwalobnje wobstałoj: knjes kandidat Šchijan k Hodžija a knjes kandidat Kššbař k Budyšinka, žym něhduscheho fararja Kššbařka w Budyšinku.

— Žyrkwinske wučerške město w Kluschu, kotrež je so psches žmjercž knjesa kantora Šuštera wupróbniko, je so wupřělo. Samolwjennja wo tole město maja so hacž do 14. haprleje pola knjesa schulského radčicžela Šchüzy w Budyšcinje stacž. Tole město ma wot schule 1200 hr. dokhodom, wot žyrkwje 789 hr., kaž tež 110 hr. sa pokrəcəwazu schulu, k temu pschindže rjanu wunoschł sahrody.

— Biblija wo wójnje. Sa wukrajne bibliške towarštwu, kotrež je w tym měřazu swój 100lětny jubilej žwjecžilo, žebi sapocžatk wójny wurjadne džělo žada. Žižom přjedy hacž so rusko-japanška wójna sapocža, skutkawasche žastupjet w Jokohama w Japanškej a proščesche japanškeho wójnskeho ministra wo dowolnosčž, žwjate pišmo mjes wofakami, kotšičž do žlužby stupichu, roščželicž. 50,000 japanškich scžejšich knihow a 5000 japanškich testamentow so hnydom pschihotowasche a tak běchu japanšy wozazy, hdnyž do wójny džěchu, je žwjatnymi pišmami wuhotowani. Towarštwu roščžela njecžini mjes pschecželom a njepšchecželom, ale žwjate pišmo wofakam na wobemaj stronomaj roščželuje. W němško-franzowskej wójnje pschindže licžba roščželenych žwjatnych pišmow psches millijon eksemplarow a pláčesche towarštwu 400,000 hr. W pošlednej južno-afriškej wójnje so 133,000 biblijom, nowych testamentow a kšcžejšich knihow w létomaj 1900 a 1901 wofakam a jich swójbam roščželi.

K rozpominanju.

Někotrežkuli jabłuko je drje z wonka rjane, ale z nutřka skažene.

* * *

Zle swědomnje je skóřžbnik, sudnik a kat w jenej wosobje; wono kóždemu čerpjenju žahadlo, kóždej róži čerń podawa.

* * *

Njemóžeš-li wulke dokonjet, njezacpiwaj w małym skutkowač.

Šlucžik sa žacžansko-žerbške pišmo: **z** = ž (zub); **s** = ž (syn); **š** = š (šat); **e** = ž (eworn); **č** = č (čerń); **č** = č (črij); **ř** = š po p a k (přah, křud), ž, ž, š po t (tři, třo, třasč).